

in pridni, skrbite, da bodele lepo cveteli, in kadar jesen vašega življenja pride, da bodele tudi obilo lepega sadú pokazati mogli.“ — Takó lepo in prijazno so pobožni oče svoje otroke učili. — Solnce se je že nagnilo, — še zadnjikrat zdaj v lepi zeleni vrtec milo posije. Hladen veterc po drevesih mirno zašumljá in ptičice se prijazno k pokoju odpravljajo. — Otroci zadenejo nabrane vreče in gredó z očetom počasi domóv. „Vidite,“ pravijo po poti oče, „ravno takó pride tudi poslednji dan naše jeseni — našega življenja. Pobrali bodeimo svoja dobra dela in odpotovali bodeimo k našemu ljubemu očetu v našo pravo domovino. O da bi takrat le obilo dobrega sadú pokazati mogli!“ — Ko oče še takó govoré, zazvoní pri cerkvi angelsko češčenje. Vsi molijo lepo in pobožno, in odmolvíši, zahvalijo se dobremu očetu za vse v vrtu napravljeno jim veselje in lepe nauke ter se podadó vsak na svoj dom k sladkemu počitku.

Otíde nam kmalu vzpomlád in polét,
 Osuje prehitro mladostí se cvét:
 Skrbite, predragi, za cvetje lepó,
 Da sadja obilo vam dalo kdaj bo. —

A. Praprotnik.

Črtica iz življenja Rudolfa Habsburškega.

Vsak, kdor je le površno prebiral zgodovino, pozná cesarja Rudolfa Habsburškega I., ustanovitelja naše sedanje slavne vladajoče hiše, ki je vladal proti koncu trinajstega stoletja (1273—1291). Imel je mnogo lepih lastnosti, med katerimi najbolj sloví njegova udanost do krščanske vere in njegova ponižnost. Kar vero zadeva, kdo ne vé, da je nekđaj na lovu, ko je srečal duhovna bolniku sv. popotnico nesti, skočil s konja, priklonil se in duhovna s svetim zakramentom na svoje sedlo postavil; sam je potem konja vodil do kóče, v katerej je ležal bolnik. A konja je za vselej podaril cerkvenej službi, ker se je nevrednega štel, da bi on jezdil živino, ki je njegovega stvarnika nosila.

Ali tej njegovej udanosti do vere je bila slična tudi njegova ponižnost in priprostost, ker ní obiskoval samo gosposkih, ampak tudi hiše ubožnih kmetov. Zatorej se mu je večkrat kaj čudnega in smešnega pripetilo. Takó pripovedujejo zgodovinarji, da je nekđaj blizu Mogonca šatoril, ter je prišel necega dné v to mesto se sprehajat. Ker je bil borno in priprosto oblečen, a zunaj je bil hud mráz, podá se v odprto hišo necega pekarja, da

bi se ondu pri gorkej peči malo pogrèl. A pekarica, ki je le po obleki ljudi sodila in si mislila, da je to kak prost vojak, začela ga je pisano gledati, rotiti in jeziti se nad njim, ter godrnja čez vojake in njih ubožnega cesarja, češ, da ljudi s svojimi vojaki nadleguje in tare. Cesar vse to mirno posluša in se posmehuje. To pekarico še bolj razjezi: jame ga iz hiše poditi, in ko se jej ustavlja in še bolj posmehuje, popade jezna korec vode in ga zlije vanj. Molčoč otide cesar v svoj šotor ter nikomur nič ne pové od tega, kar se mu je zgodilo pri pekariji. A opoludne pošlje svojega služabnika z necimi skledami, ki so bile z dražimi jedili napolnene, k ravno istej pekariji, rekoč: „To vam pošlje óni vojak, ki ste ga bili danes zjutraj v vašej hiši z vodo polili. Ko pekarica to sliši, zeló se ustraši, misleč si, da je óni vojak morda cesar sam. Hitro teče v cesarjev šotor, podá se naravnost v cesarjevo obednico, kjer je bilo okolo mize s cesarjem mnogo gostov zbranih, pade pred cesarja na kolena ter ga s solzami v očéh prosi odpuščenja. Nato se jej cesar, kakor zjutraj, prijazno nasmeje, ukaže jej vstati in reče, da naj v kazen vse očitno in natančno pové, kar se je bilo zjutraj zgodilo. Žena to rada stori. Gostje se jej od srca smejejo, a pekarica, ki se je malo poprej še bala in tresla od strahú, ne vé od veselja kaj početi, ko je svojo kazen prestala. Globoko se priklonivši, otide veselo domóv.

Zbôsti jih je treba.

„**K**ar kmet nažanje, no, to bodi njegovo; kar izkoplje na polji, tudi to naj si še spravi pod svojo streho. Ali to, kar dobrotljiva roka božja razobesi ovočja (sadja) po drevji, to bodi pa obéna svojina.“ Takó si mislijo ljudje, češ, saj kmet drevesu ne gnoji in ga tudi ne okopava, samo ob sebi rodi sladki sad.

Smodín je na gričku poleg cerkve zasadil hruškovo drevo. Letošnje leto mu je bogato obrodilo. Krasne hruške „šmarnice“ so pripogibale veje k tlom. Prav lepe in okusne so bile te hruške: po jednej strani so se rumenêle kot oblaček ob robu, če pride tik lune, a po drugej so se rudečêle, kakor večerna zárija.

Neke nedelje popóludne pripíha silovita sapa. Dozorele „šmarnice“ se vsipljejo v travo.

Pri nesreči se najde kmalu dosti grabežljivih rok. Nekaj ljudi pristopi, mladih in postáranih. Veselo pobirajo hruške, naglo jih zavživajo. Lepše poberó ter le kaka piškava in grampava ostane na tléh.

Pride mimo Smodín. Ustrašijo se ga: a zbežati jim ne kaže, ker bi bili podobni strahopétnim pastirjem. Zatorej nagovoré gospodarja: „Oče, te-le hruške tukaj bi smeli pobrati, ka-li?“

Smodín jim za odgovor pové naslednjo básen:

„Volk vjame jagnje ter ga raztrga. Vse pohrusta in pogoltne. Samo čreva še ležé na tleh, ko ga dobí pastir. „Ta-le gnjila čreva sem tukaj našel; pač bi jih smel spraviti, ka-li?“ reče volk, a pastir ne reče ničesar.“

Takó odgovorivši se Smodín urno zasukne in — otide. *Jos. Gradáčan.*